

РЕШЕНИЕ

№ 27168

гр. София, 06.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9068** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Х. И. Г. срещу Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, с която иска да му бъде заплатено обезщетение от 15 000лв. за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в емоционален стрес, чувство за несправедливост и преследване, довели до отключване на тежко нелечимо заболяване в резултат на незаконосъобразни актове, както следва:

- 1.Наказателно постановление № 18-4332-019420, издадено на 10.10.2018 г. с което му е наложена глоба от 300 лева за твърдяно управление на автомобил без валиден винетен стикер;
- 2.Наказателно постановление № 18-4332-020883, издадено на 29.10.2018 г., с което му е наложена глоба от 250 лева за твърдяно управление на автомобил без валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

И двата акта са били отменени от Софийския районен съд, според твърденията в исковата молба, като от всеки се претендират вреди в размер на 7500 лева, ведно със законната лихва считано от датата на влизане в сила на съдебните решения. Ищецът претендира и разноски.

Постъпил е отговор на исковата молба от ответника на 30.10.2025г., с който исковата молба се оспорва както по основание, така и по размер като неоснователен, недоказан и силно завишен. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско такова от ищеца.

В открито съдебно заседание, лично и с адв. М. се поддържат исковите претенции. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) - МВР се представлява от юрк. А., която оспорва исковата молба, счита, че е недоказана и неоснователна, моли претенцията да се

намали по размер, ако бъде уважена. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Д. намира, че исковата претенция е основателна и доказана, като споделя възражението за прекомерност на претендираната сума за обезвреда.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка от органите на СДВР отдел „Пътна полиция“ на 11.09.2018г. на водач на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], на ул. П. шосе, се установило, че водачът Х. И. Г. управлява собственото си МПС без да е сключил договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. За нарушение на чл.638, ал.1, т.1, вр. с чл. 461, т.1 от КЗ му бил съставен АУАН, въз основа на който издадено Наказателно постановление № 18-4332-020883/29.10.2018г., с което била наложена глоба в размер на 250 лева. Х. И. Г. обжалвал НП, като с Решение №20119130 на СРС 133 състав от 18.05.2021г. по нахд № 19479 по описа на СРС за 2018г. то било отменено. Решението на съда е влязло в сила на 27.07.2021г., видно от направеното отбелязване.

В хода на съдебното производство се установило, че при проверката на автомобила водачът представил на полицейските служители полица за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, но свид. А. – пътен патрул направил проверка в Гаранционен фонд, при която установил, че лекият автомобил няма валидна застраховка. Това било така, тъй като застраховката била сключена със ЗК „О.“ – клон България, която компания фалирала и сключените при нея застрахователни полици били прекратени автоматично. Съдът приел, че лекият автомобил е имал валидна застраховка към датата на проверката, независимо от отразяването в системата на ГФ, че тя е прекратена, което обстоятелство било свързано с фалита на кипърското дружество и неговият клон в страната – ЗК „О.“, тъй като нямало представени данни Г. да е бил уведомен от застрахователя си и да му бъде указан редът за връщане на парите си, респективно да бъде предупреден, че е необходимо да сключи нова застраховка.

По време на същата проверка на 11.09.2018г., служителите на отдел „ПП“ - СДВР установили, че автомобилът на водача Х. И. Г. с рег. [рег.номер на МПС] е и без винетен стикер. Съставили АУАН, а въз основа на него било издадено Наказателно постановление № 18-4332-019420 от 10.10.2018г., с което била наложена глоба за нарушение на чл. 139, ал.1 от ЗДвП в размер на 300 лева. Г. обжалвал пред СРС, като с Решение №105666 от 02.05.2019г. СРС НК, 10 състав отменил наказателното постановление. Решението влязло в сила на 28.05.2019г.

В мотивите си съдът е констатирал, че проверката в автоматизираната система на Агенция „Пътна инфраструктура“, която обслужва пунктовете за заплащане на винетни и пътни такси в Централната администрация и в Областните пътни управления в страната не е било открито регистрирано плащане на винетна такса за автомобила на Г. с валидност към датата на проверката, но в допълнително писмо от АПИ изрично било посочено, че тази проверка не включва продажбата на винетни стикери от специализираните звена на Агенция „Митници“ на граничните контролно – пропускателни пунктове. В съдебно заседание Г. представил фикскален бон, че на 11.02.2018г. е платил годишната винетка за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и е оборил твърдението на административно – наказващия орган, че автомобилът е бил без платена винетна такса.

Ищецът претендира неимуществени вреди, изразяващи се в постоянен стрес и емоционален срив, бил принуден да живее в състояние на постоянен стрес и несигурност в продължение на години, трябвало да води две отделни съдебни битки и да доказва своята невинност, чувствал се

превърнат в мишена на държавната машина, явяването в съда било свързано с психическо напрежение, изпитвал чувство на несправедливост, безсилие и преследване. Фактът, че бил наказан за нещо, което не е извършил (липса на винетка), и за нещо, за което нямал вина (прекратена застраховка), породил у него чувство на огорчение и безсилие. Пълната и изначална необоснованост на обвиненията го накарала да вярва, че не е жертва на случайна грешка, а на целенасочен тормоз и лично отношение от страна на служителите на МВР, което усещане за преследване го съсипвало психически. Най-тежката и трайна последица от преживения стрес било заболяване, с което бил диагностициран през 2020г. - Болест на К.. В Експертно решение на ТЕЛК № 9385 от 08.08.2024 г. му е определена 71% трайно намалена работоспособност, като тежкия и продължителен стрес е един от основните рискови фактори за отключване и обостряне на аутоимунни заболявания като това. Преживеният от него системен тормоз от страна на СДВР счита, че се оказал катализаторът, който отключил тази болест и преобърнал живота му. От здрав и работоспособен човек се превърнал в такъв с трайно увреждане, чийто живот е белязан от постоянна болка, лечение и ограничения.

Претендираните неимуществени вреди ищецът обвързва с изпитаното от него притеснение, че макар да не е извършил нарушението може да бъде осъден.

По делото е прието заключението на вещо лице д-р М. Д. М. по назначената по искане на ищеца съдебно - медицинска експертиза. Вещото лице, след като е проучило наличното по делото Експертно решение на ТЕЛК при Първа МБАЛ — С., което сочи като водеща диагноза К50.8 Други разновидности на болестта на К., за което Х. Г. получава 71% трайна неработоспособност, дава следното заключение:

Според документа болестта на К. е установена 2020г. след хистологично изследване. Има данни за развити усложнения - адхезионен илеус (чревна непроходимост от сраствания - според епикриза от 2022г.

Заболяването, от което страда ищецът е болест на К.. Болестта на К. представлява сегментно възпаление на чревната стена, което засяга всички нейни слоеве. Допуска се аутоимунна патогенеза на болестта- антители, реагиращи кръстосано с бактериални алергени и имунни клетки, участващи в грануломатозното възпаление. Възпалителните промени при К. кореспондират с определена хистологична находка- епителоидни грануломи и многоядрени гигантски клетки. Характерно е разявяване на лигавицата, увеличаване на размера на регионалните лимфни възли, стенози (стеснения на червото), фисури (нацепване), фистули (патологични комуникации). Клинично болестта протича с коремни болки, диария, фебрилитет (висока температура), анемия, левкоцитоза, повишено СУЕ и др.

В резултат на нарушената резорбция на вещества в терминалния илеум се наблюдават В12 недоимъчна анемия и образуване на холестеринови камъни в жлъчния мехур. За лечението на болестта на К. се прилагат антивъзпалителни средства, антибиотици, имуносупресори. След определен период от време усложненията (стенози, фисури, илеус, перитонит) водят до необходимост от оперативно лечение. Заболяването протича на тласъци- сремисии и обостряния. К. увеличава риска от карцином на дебелото черво и амилоидоза. Освен чревната симптоматика болестта включва артрити, увеит, афти и др., което доказва аутоимунната му патогенеза.

На въпрос „Възможно ли е, съобразно данните за първите прояви на симптомите и поставената диагноза (2020г), началото на заболяването да съвпада по време с периода на водене на съдебните дела по обжалване на НП (2018-2021г)?“ вещото лице отговаря:

Диагнозата К. е хистологична. Оплакванията при К. са неспецифични — затова се разчита на хистологията. С контрастно рентгеново изследване на храносмилателната система се търси и намира засегнатия участък и от него се взема биопсичен материал за изследване. И да е имал

някакви оплаквания ищецът преди хистологичното доказване няма поставена сигурна диагноза. Хистологичното изследване доказващо К. е от 2020г. Прояви на заболяването по време на водене на съдебните дела предполага, но не доказва връзка между болестта и водените дела.

„Каква е етиологията (произходът) на това заболяване според съвременната медицина? Възможно ли е отключването (манифестацията) и обострянето на болестта да бъде провокирано от силен психо-емоционален стрес, напрежение и чувство на безизходица?“ – Отговор на вещото лице: Етиологията на болестта на К. е неясна. За болестта има значение и наследствеността, както и много други фактори. Причинно-следствена връзка между нивата на стрес като единствена причина и появата на автоимунната патология се доказва трудно. Установено е, че рискът от Болест на К. се намалява чрез балансирана диета, редовна физическа активност, отказ от тютюнопушене и алкохол, редуциране на нивата на стрес. Стресът, който ищецът е преживял може да не е единствена причина за болестта, но със сигурност е допринесъл за обострянето на вече съществуващото заболяване и за по-редките ремисии.

На въпроси на адв. М. в о.с.з. вещото лице отговаря: Трудно можем да приемем кой е отключващия фактор. Със сигурност стреса води до по-кратки ремисии и по-дълги обостряния на болестта.

В Съдебно заседание е разпитан И. Х. Г. - на 70 г., баща на ищеца. Разказва, че отнемането на книжката се отразило на сина му много лошо. Тогава свидетелят купил едно камионче и едно багерче, синът му получил психически срив от това нещо, защото за него книжката е същото като на даден юрист да му вземат дипломата и да не може да практикува. Така останала техниката, не може да я ползват, отключил неприятни болести, претърпял имуществени щети и морални. След като има такова задължение за застраховка и е допуснато да има гратисен период и тези, които са пострадали да не бъдат наказани, защото не всеки може да приеме нещата. Направили тренировъчна зала с един негов приятел и спортувал. Баща му с багерчето, а той с камиона трябвало да извършват дейност. Били решили да регистрират фирма, но след като той заболя нещата се обезсмислили. Той взимал пенсия по болест, която му отпуснали. Всеки месец по една седмица е в свирепи кризи и му правят вливания в Окръжна болница. Всеки месец е на системи. Свирепата криза трае 4-5 дни, обаче има преди това период и след това период.

По делото не са представени, но от Справка картон на водача (л.60) има данни за издадените на ищеца Заповед за налагане на ПАМ № 18-4332-005931/11.09.2018г. по чл.171, т.1, б.е): „Временно отнемане на свидетелството за правоуправление на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца“ и Заповед за ПАМ №18-4332-005934/11.09.2018г. по чл.171, т.2, б.в) „Временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който няма задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, до сключването ѝ. Няма данни кога е върнато на ищеца СУМПС и регистрационните табели.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Така предявеният иск за вреди е ДОПУСТИМ. Налице е надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Столична дирекция на вътрешните работи е юридическо лице по силата на чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.

Констатира се по делото, че въпреки, че ищецът е имал сключена със ЗК „О.“ – клон България застрахователна полица „Гражданска отговорност“, поради фалит на компанията, сключените при нея застрахователни полици били прекратени автоматично и в резултат му била наложена

глоба от 250лв., както и макар да бил заплатил винетна такса, поради непълнота на проверката в автоматизираната система на Агенция „Пътна инфраструктура“ по време на същата проверка на 11.09.2018г. му бил съставен втори АУАН и наложена глоба с НП в размер на 300лв. Наказателно постановление № 18-4332-020883/29.10.2018г., с което била наложена глоба в размер на 250 лева на Х. И. Г. е отменено с влязло в сила решение на СРС на 27.07.2021г., а Наказателно постановление № 18-4332-019420 от 10.10.2018г., с което била наложена глоба за нарушение на чл. 139, ал.1 от ЗДвП в размер на 300 лева е отменено с влязло в сила решение на СРС на 28.05.2019г. Погасителната давност за предявяване на иск за обезщетение за неимуществени вреди от отменено наказателно постановление, която е 5 години започва да тече от деня на влизане в сила на съдебното решение, с което наказателното постановление е окончателно отменено, но не се прилага служебно от съда (§ 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ, вр. с чл. 120 от ЗЗД). В случая ответната страна не е направила възражение за изтекла погасителна давност.

Разгледана по същество исквата молба е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни актове, действия и/или бездействия.

За да бъде основателно ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателствени материали по делото, са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Безспорно се установяват отменени две наказателни постановления, с които са били наложени глоби по ЗДвП, както и претърпени в резултат от издаването им неимуществени вреди за ищеца - както от разпита на свидетеля, така и от заключението на назначената съдебно медицинска експертиза. Предвид причините за отмяната на наказателните постановления, които не са поради формални или процедурни пропуски при издаването им, а изцяло по същество – поради доказана в хода на съдебното производство категорична липса на извършено административно нарушение, съдът намира, че ищецът по време и след проверката на пътя, действително е получил твърдяното от него чувство за несправедливост и преследване, емоционален срив и

несигурност, като освен това е трябвало да води две отделни съдебни производства, едното от които е продължило почти три години, за да докаже своята невинност. Издаването на наказателните постановления в конкретния случай може да се приеме за репресивни действия срещу него, без изобщо да е съществувал законен повод за това, от който факт той неминуемо е страдал. Това е така, тъй като е бил поставен в позицията на „нарушител“ на Закона за движение по пътищата, въпреки че поведението му като участник в движението е било напълно изправно и законосъобразно. Когато един гражданин знае, че е спазил закона, но въпреки това бива санкциониран с две глоби и временно лишаване от право да управлява, както и спиране на МПС от движение – това е станало въз основа на издадените АУАН със Заповеди за налагане на ПАМ № 18-4332-005931/11.09.2018г. и Заповед за ПАМ №18-4332-005934/11.09.2018г., усещането за несправедливост, гняв и безпомощност е много по-остро и продължително. Наложено наказание за неизвършени нарушения предизвиква значително по- силен психологически шок, ежедневен стрес и дълбоко разочарование от функционирането на правовия ред в страната. Бащата на ищеца свидетелства, че делата са донесли на сина му не само имуществени щети, но и морални, тъй като не всеки може да приеме, че са пострадали лица, които са имали валидно сключени застраховки, а виновните лица не са наказани.

Във връзка със отключването на Болест на К. през 2020г., когато е поставена диагнозата на ищеца Г. - няма категорични доказателства, че именно преживеният стрес от издадените наказателни постановления е довел до възникване на заболяването. Вещото лице отбелязва, че етиологията на болестта на К. е неясна. За болестта имат значение освен наследствеността и много други фактори, като стресът, който ищецът е преживял може да не е причина за болестта, но със сигурност е допринесъл за обострянето на вече съществуващото заболяване и за по-редките ремисии. Следователно, законосъобразните наказателни постановления и водените дела са се отразили в някаква степен негативно върху развитието на заболяването и са го влошили, ако и да не са го отключили.

Доказано е и състоянието на постоянен стрес и несигурност в продължение на години, тъй като ищецът е трябвало да води две отделни съдебни битки и да доказва своята невинност, чувствайки се превърнат в мишена на държавната машина, като естествено е явяването в съда да е свързано с психическо напрежение, безсилие и преследване. Причинена е вреда, която подлежи на обезщетяване, като съгласно практиката на Върховния касационен съд в Решение № 81/27.01.2006г. по гр.д. № 23/2005г., Решение № 129/25.07.2005г. по гр.д. № 2439/2003г. непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите. В настоящия казус, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от издадените законосъобразни наказателни постановления.

Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, според който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Обезщетението предвидено в нормата на чл. 52 ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора, понесени от ощетения вследствие на увреждането. Задължителни указания в тази посока се съдържат в т. II на ППВС № 4/1968 г.

Основателно се явява направеното от ответната страна възражение за прекомерност на претендираното обезщетение, тъй като се установи, че болестта на К. не е доказано отключена в резултат на отменените административно-наказателни актове. Настоящият състав намира, че обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за претърпени неимуществени вреди вследствие отмяната на двете незаконосъобразни наказателни постановления, ще бъде справедливо в размера за сумата 3000 евро за Наказателно постановление № 18-4332-020883/29.10.2018г., отменено на 27.07.2021г., поради по-силния интензитет и продължителност на увреждането и 1000 евро за Наказателно постановление № 18-4332-019420 от 10.10.2018г. Или общо да се присъди обезщетение от 4000 евро, като за горницата над тази сума до претендираната от 7 669,38 евро (15 000 лева) исквата молба следва да се отхвърли. Дължи се присъждане и на законната лихва върху главницата от датата на отмяна на незаконосъобразния административен акт (т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК) до датата на окончателното плащане.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, настоящият състав следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се присъдят съразмерно на уважената част от иска направените по делото разноски за вещо лице и държавна такса изчислени на 55 /петдесет и пет евро/, а на ответника съразмерно с отхвърлената част от иска сумата от 100 /сто евро/ - юрисконсултско възнаграждение на основание чл.37 от ЗПП, вр. с чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, или по компенсация да се осъди ищеца да заплати на ответника 45 евро юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение, 11 състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи - МВР да заплати на Х. И. Г., ЕГН [ЕГН] сумата от **3 000 /три хиляди/ евро** обезщетение за неимуществени вреди – емоционален стрес, чувство за несправедливост и преследване от незаконосъобразно издадено Наказателно постановление № 18-4332-020883/29.10.2018г., отменено с Решение №20119130 на СРС 133 състав от 18.05.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на влизане в сила на отменителното решение - **27.07.2021г.** до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи - МВР да заплати на Х. И. Г., ЕГН [ЕГН] сумата от **1 000 / хиляда/ евро** обезщетение за неимуществени вреди – емоционален стрес, чувство за несправедливост и преследване от незаконосъобразно издадено Наказателно постановление № 18-4332-019420 от 10.10.2018г., отменено с Решение №105666 от 02.05.2019г. СРС НК, 10 състав, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на влизане в сила на отменителното решение - **28.05.2019г.**, до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над присъдения до претендирания размер от 7 669,38 евро (15 000 лева).

ОСЪЖДА Х. И. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР 45 евро /четиридесет и пет евро/ разноски по компенсация.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

